

Litteratur, kreativitet, selvberoenhed og kontakt mellem mennesker.

Otte-ugers forløbet på Nørre Snede skole, ved Peter Høeg.

Andet nyhedsbrev – uge 11.

Kære alle

Nu har I unge fra 7.A og 7.B mødtes med mig for anden gang, og i hvad vi kunne kalde voksengruppen, af forskere, seminarielærere og –studerende, lærere og bibliotekarer, har vi haft flere møder og kontakter.

Og så har jeg måttet aflyse undervisningen en enkelt gang på grund af en hård influenza, jeg hørte i radioen at 70 % af Vejles befolkning har været syge, bare for at sikre mig mod at nogen skulle tro jeg er hypokonder.

Danmarks Radios Niels Fried, fra P1 eftermiddag, følger nu vores projekt løbende, han bragte en samtale mellem ham og mig i tirsdags, og jeg har aftalt en fast studietid i Århus hver mandag indtil projektet er slut, det vil sige han bringer et ugentligt glimt af hvordan det hele skrider frem, og samler til slut materialet til en længere udsendelse.

I dag, mandag den 9. marts, har TV-MidtVest fulgt og optaget den sidste halvdel af undervisningen, og også de har afsat tid i maj til et længere interview om hvordan det er gået.

Og i morgen, tirsdag den 10., kommer Helle Lauritsen der er journalist ved bladet Folkeskolen der når ud til alle folkeskoler i Danmark og betyder meget for hele skolemiljøet og undervisningsdebatten i Danmark, Helle har Simon Jeppesen, der er fotograf med sig.

Derudover er der vores lokale presse som vi jo har haft med helt fra den tidligste begyndelse.

Så hvad betyder denne venlige interesse fra mediernes side for os og projektet?

Først og fremmest er det en glæde at mærke at vi deler følelsen af at dette er vigtigt med andre, med erfarne journalister og redaktører der prioriterer omhyggeligt og har fingeren på pulsen i dagens Danmark.

Dernæst er det også glædeligt at pressen giver os mulighed for at sige til mange, mange andre mennesker at her er et initiativ vi mener rummer noget af værdi for mange andre end os.

Og så er der vel også hele spændingen ved at have fotografer og journalister med os, omkring og i undervisningssituationerne.

Men jeg tror også vi nu skal være meget opmærksomme: Først og fremmest skal vi huske at nerven i dette projekt er mine møder med jer unge, og med Janne og Camilla, jeres lærere, og med Lisbeth og Kim fra Ikast-Brande biblioteksvæsen, det vil sige de voksne der skal føre noget af det her videre når projektet er slut.

Hvor stimulerende det end er at have journalister tæt omkring os, så betyder det også flere voksne til stede i undervisningssituationer der også er sarte, fordi dette her jo også handler om at mærke dybe følelser og kunne udtrykke dem overfor andre.

Derfor har jeg også spurgt jer unge om tilladelse til hver eneste af de lejligheder hvor vi inviterer journalister ind til vores undervisningssessioner.

Og så er der endnu en risiko: Når mange mennesker følger med i et projekt som dette, og disse mennesker har så meget sympati overfor hvad vi prøver, så indsniger der sig nemt, i os alle, et ønske om at det skal gå godt, at det skal blive en succes, en solstrålehistorie.

Her tror jeg det er meget vigtigt at vi alle er parat til også at stå ved at man ikke kan arbejde med sig selv og med litteratur og kreativitet uden at støde på udfordringer og vanskeligheder. Ja, på en måde er selve vanskelighederne et tegn på at man bevæger sig ind i et ukendt landskab, at vi træder en sti et sted hvor ingen af os kan eller skal føle os helt sikre.

Jeg giver et eksempel: 7. klassetrin er på en måde et udfordrende trin, en heftig alder, det tror jeg I unge vil være enig med mig i. Hvis man for eksempel arbejder med en 5. klasse, hvad jeg flere gange har gjort, så arbejder man med børn. Men i 7. klasse er I unge. Hvad der også betyder at gruppepresset hos jer er større. Man sammenligner sig med hinanden, og det er man nødt til, det er en del af del af ens modning at man gør det.

Udfordringen for vores undervisning er at den handler om det modsatte af at sammenligne sig med andre. Det er en træning i at kunne mærke sig selv uanset hvad de andre tænker.

Så når vi sidste uge - som oplæg til at arbejde med H.C. Andersens *Hyrdinden og Skorstensfejeren* og finde på nye mulige slutninger til den - laver en øvelse som handler om at undersøge om man kan blive rolig indvendig og finde en indstilling hvor man ikke hele tiden bliver slæbt med af sine tanker, og jeg derefter spørger jer om det går an, om man kan finde sådan et roligt sted i sig selv, så svarer I én efter én 'fint, det går fint'. I det svar synes jeg, jeg kan mærke at I lytter til hinanden, at gruppepresset, frygten for at være forkert, kan blive så kraftigt at det er svært at mærke sig selv.

Indtil én af jer siger: -For mig går det ikke fint. Når jeg mærker efter et roligt sted inden i mig selv, så føles det som om der svæver en klods foran mig jeg ikke kan komme forbi.

Det svar er for mig at se et modigt svar. De øvelser vi laver handler ikke bare om at få det godt, det er mindst lige så spændende hvis de fører til at man opdager steder i sig selv der står i vejen for at man kan mærke sig selv.

Der kom en lignende situation i slutningen af sessionen hvor vi arbejdede med at mærke kroppen, og én af jer siger: -Jeg kan kun mærke min krop når jeg er skadet fra fodbold.

For mig er det et spændende svar, selvom det også er hårdt, det er ikke et svar der skal lyde smart eller bedre end det er. Det er et svar fra én der har mod til at mærke hvordan det føles lige nu.

Jeg tror at det er den slags holdninger vi alle sammen får brug for i de kommende måneder: Svar der er personlige og som også har mod til at rumme de svære ting man også støder på, som man skal støde på, når man prøver at gøre noget der er usædvanligt: At mærke sig selv tydeligere for bedre at kunne mærke andre, bedre at kunne mærke bøger, og bedre at kunne mærke sin egen opfindsomhed.

På snarligt gensyn

Peter